Sonsuz Hayat
AHiRET YURDU

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

ANKARA
2016

Sonsuz Hayat AHİRET YURDU

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 761

Çocuk Kitapları: 199

Genel Yayın Yönetmeni: Dr. Yüksel Salman

Yazan: Ayla Abak
Resimleyen: Osman Turhan

Koordinasyon: Dr. Ömer Menekşe
Editör: Elif Arslan
Yayın Danışmanı: Mehmet Erdoğan
Grafik Tasarım: Lokomotif C.A.
www.lokomotif.net

Baskı: Salmat Basım
Tel: (0312) 341 10 24

Din İşleri Yüksek Kurulu Kararı
31.05.2007 / 49

2016-06-Y-0003-761
ISBN 978-975-19-4467-2
3. Baskı, 2016

İletişim

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Üniversiteler Mah. Dumlupınar
Bulv. No: 147/A
Çankaya / ANKARA

Tel: (0312) 295 72 93/94
Faks: (0 312) 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış

Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel: (0312) 295 71 53/56
Faks: (0312) 285 18 54
e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

Sonsuz Hayat
AHİRET YURDU

Yazan: AYLA ABAK

Resimleyen: OSMAN TURHAN

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

ANKARA
2016

İÇİNDEKİLER

SONSUZ HAYAT AHİRET YURDU

Abdülhay ve Ablası

Dünyanın bir yerinde, on dört yaşında, ismi Abdülhay olan bir çocuk yaşardı. Saçları rüzgârda dalgalanır gibi duran, elâ gözlü bir çocuk... Küçük kalbinde gizli bir ayna taşır gibiydi. Onunla konuşanlar, iri parlak gözlerinde yansıyan kendi ruhlarını görürler, eksiklerini ve hatalarını anlarlardı.

Abdülhay, yere tükürenleri, suya çöp atanları uyaran bir çocuktu. Kimseyle kavga etmezdi. Etrafa bir bahar kokusu saçarak dolaşırdı. İnsanın içini güneş gibi ısıtırdı. Nasıl böyle bir çocuk olmuş, bilen yoktu. Kendinden pek bahsetmezdi. Bazen babasının ölürken yüzünde çok mutlu bir gülümseme olduğundan söz ederdi. Göğe bakarak, huzurlu ve korkusuz öldüğünden. Bazen de annesinin kendisine bıraktığı bir günlükten ezberlediği bir şiiri okurdu.

Küçük bir kulübede ayağından sakat ablasıyla otururdu. Birlikte odunlardan tahta kaşık, oyuncak falan yontarlardı. Bunları satarak geçinirlerdi.

Bir gece boyunca uğraşmış, ablasına üzerinde Kur'an okuması için tahtadan bir rahle yontmuştu. Üstüne de bıçağının ucuyla dallar, güller çizmişti. Çok beğenmişti ablası bu rahleyi. O günden sonra daha çok Kur'an okur olmuştu. Seher vaktine kadar Kur'an okuyup annesi ile babasına daha çok dua gönderir olmuştu.

Abdülhay, tahtadan sevimli kuşlar yontar ve parası olmayan küçük çocuklara hediye ederdi. Onun yaptığı tahta arabalar, diğer plâstik arabalara benzemezdi. Tahta kağnısı, üstünde ağır yükler taşırdı; el arabası tekerleklerinden gerçek gıcırtılar çıkarırdı.

Abdülhay, kazandığı paranın bir kısmıyla eve erzak alır, gerisini yoksul, özellikle kimsesiz yaşlı kadınlara dağıtırdı. Ablasına:

— Bu bizim, asıl kendimize ayırdığımız para. Bu dağıttığımız para hiç yok olmuyor, ahirette yaşayacağımız hayatta, gerçek hayatta bize destek olacak, derdi.

Bazen ablasıyla çok çalışırlardı. Tahta verniği alıp yaptıkları en güzel oyuncakları parlatırlar, bunları pazarlarda satarlardı. Sonra da kazandıkları parayı ihtiyaç sahiplerine dağıtırlardı. İşte o zaman içleri huzurla dolardı. Ablası:

— Biz yardım yapınca çok mutlu oluyoruz. Annemle babam da seviniyor, rahatlıyor, gurur duyuyor mudur acaba bizimle, derdi.

Oturdukları kulübecik pek sadeydi. Evin önündeki küçük bahçelerinde bir limon, bir zeytin, bir de elma ağacı var-

dı. Ağaçların arasına bir iki fide domates ve maydanoz da ekmişlerdi. Bahçelerini çok seviyorlardı. Onlara bu bahçeyi verdiği ve kendilerini yiyeceksiz bırakmadığı için her zaman Allah'a şükrederlerdi.

Evlerinin yakınından bir de demir yolu geçerdi. Abdülhay daha küçük bir çocukken uzun tren katarlarına dalar, vagonların geçişi hiç bitmeyecek zannederdi. Ancak büyüdükçe, tren geçip gittikten ve düdüğü uzaklarda çınladıktan sonra:

— Bu da gitti, diğerleri gibi. Hepsi, her şey böyle geçip gidecek, demeye başladı.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

... İYİLİK EDİN. ŞÜPHESİZ ALLAH İYİLİK EDENLERİ SEVER. (BAKARA SURESİ, 195. AYET)

Abdülhay'ın Dedesi

Anne ve babasını pek az hatırlayan Abdülhay ve ablasına dedeleri bakmıştı. Abdülhay, onu çok sevip sayardı. Dört yaşında bir çocukken dizi üstünde oturup anlattığı uzun masalları hiç sıkılmadan, gözlerini kocaman açarak dinlerdi. Hafız olan, yani Kur'an'ı baştan sona ezbere bilen dedesinin anlattığı masallar hiçbir zaman tükenmezdi. Bir kış gecesi dedesinden dinlediği masalın sonunda cesur kahramanın ölümüne çok üzülmüştü. Boynu bükük kalakalmıştı. Dedesi onun üzüntüsünü fark edip sırtını sıvazlamış:

— A oğlum, bu kadar üzülmeye değer mi? Bizim de gideceğimiz yer orası, dünyaya kazık çakacak değiliz ya, diye gülmüştü. Sonra da onun ikna olmadığını görerek:

— Kahramanımız kendini feda ederek ailesini kurtardığı için kim bilir ahirette nasıl bir ödül almıştır, düşünsene, demişti.

Kendisi de madalyaları olan eski bir askerdi. İki defa da gazi olmuştu. Ona savaşırken korkup korkmadığını sordukların da:

— Cenneti bilen, oraya gitmekten korkar mı hiç, derdi. Düşman korkardı, üstümüze gelemezdi. Biz hep korkusuzca ilerler, onları geri püskürtürdük, diye anlatırdı.

Abdülhay, dedesinin cenaze namazını çok iyi hatırlıyordu. Pırıl pırıl bir nisan günüydü. Masmavi gökyüzü, cami avlusunun üstünde ışıldıyordu. Dedesi musalla taşında rahat ve heybetli yatıyordu sanki. Herkes önünde dizilmiş, ona saygı gösterir gibi el bağlamıştı. Abdülhay da en ön safta kıpırdamadan durmuş, sanki dünyada her şey bir an durmuştu. Avludaki yaşlı çınar bile saygı duruşunda gibiydi.

Abdülhay dedesinin ölümden hiç korkmadığını bilirdi. Bu yüzden onun arkasından sadece tek bir damla gözyaşı akıtmış ve dedesinin ahiretteki yerinin iyi olması için dua etmişti. Çünkü annesinin:

— Sizin duanız reddedilmez çocuklar, dua edin, dediğini unutmamıştı.

Her zaman annesi ve babası için dua eden Abdülhay'ın günlüğünde, dedesi için yazdığı bir dua şiir bulunmaktadır:

Dedemin gittiği yerde, kabrini geniş tut Allah'ım
Bülbül ötsün seherde, suyunu serin tut Allah'ım
Dualar yeşil orman, essin başı üstünde
Çiçekler ballarını, sunsun ona Allah'ım

Allahım cennet olsun, sonsuz evinin yeri
Tavanı mavi göğün derinliği Allah'ım
Kadife mor halılar, altın renkli perdeler
Kapısı incilerle süslü olsun Allah'ım

Yollarında yürüsün, dedem hiç aksamadan
Beyaz ayakkabısıyla gitsin o nehir boyu
Suyunun balığı bol, oltası parlak gümüş
Başı üstünde bulut, gölge yapsın Allah'ım

Meyve ağacı altında pek sever uyumayı
Uykunun en güzeli, onun olsun Allah'ım
Uyanıp demli çayı, gün batımı renginde
Yudumlayıp keyifle, bizi ansın Allah'ım

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

AHİRETE GÖÇMÜŞ BÜYÜKLERİNİZE DUA EDİN Kİ, SİZE DE DUA EDİLSİN ÇOCUKLAR. ABDÜLHAY'IN ŞİİRİ DE SİZE İLHAM OLSUN.

Siz de ölmüş yakınlarınız için oturup bir dua yazmaya çalışın.

Ablanın Canı Sıkılıyor

Abdülhay ve ablası gayet mutlu yaşayıp giderlerken bir sabah ablası komşu evin penceresinden bir televizyon gördü. Uzaktan sihirli bir kutu gibi görünen televizyonda rengârenk bir dünya vardı. Sokakta gördüğünden farklı insanlar, ilginç olaylar, farklı kıyafetler, çeşit çeşit yemekler kafasını karıştırdı. Şaşırarak izledi uzun uzun. Büyülenmiş gibiydi. Sonra da evine döndü, fakat aklı televizyonda kaldı. Canı sıkılmaya başladı. Elma ağacında neşeyle şakıyan kuşlar, mavi gökte topak topak bulutlar bile onun dikkatini çekmedi. Canı değişik bir şeyler arzuladı, tahta yontmayı bıraktı, kasvetli düşüncelere daldı. Sıkıntısını fark eden kardeşiyle bile konuşmak istemedi, örtüsünü yüzüne çekip yattı.

Abdülhay, ablasının sıkıntılı hâlinin geçmesini sabırla bekledi. Ancak zamanla hiçbir değişiklik olmadığını üzülerek gördü. Hatta bir gün ablası:

— Bizim anamız yok, babamız yok. Doğru dürüst eşyamız da yok. Üstelik şu dünyada yapayalnızız. Bir televizyonumuz olsaydı keşke. Seyreder, yalnızlığımı unuturdum belki, deyince çok şaşırdı. Hâlbuki ablası daha önce yalnızlıktan

ve sıkıntıdan hiç şikâyet etmemişti. Abdülhay yumuşak bir sesle ablasına:

— Ablacığım sen her zaman, dünya dediğin, sonu olan bir yer. Eşyamız az olsa ne olur, olmasa ne olur, der geçerdin, dedi.

Ablası:

— Kendimi çok yalnız hissediyorum, dedi üzgün bir sesle. Anlamıyor musun?

Abdülhay:

— Evet, belki görünüşte yalnızız, fakat Allah her an bizi görüyor. Bu yüzden ben kendimi hiç yalnız hissetmiyorum dedi.

Ablası bu sözleri dinlemedi. Gidip bir köşede oturdu. Hiç kıpırdamadan duvara bakmaya başladı. Ablası gerçekten de çok değişmişti. Önceden, günün ilk ışıklarıyla kalkıp bahçede çalışmaya başlardı. İnce maydanoz dalcıklarını sever, toprağı sevgiyle sular, kızıl otları ayıklardı. Şimdi ise artık dikenler, kızıl otlar almış yürümüştü güzelim bahçede. Dostluk kesilince sebzeler de onlara küsmüştü. Ablası evde sürekli:

— Sıkılıyorum, sıkılıyorum. Hiçbir şeyimiz yok, diyerek dolaşmaya başlamıştı.

Abdülhay, sıkıntı ne kötü şey diye düşündü. Ablasına:

— Biraz daha büyüyelim, daha çok iş yapacağız, daha çok iyilik edeceğiz. İnsan sıkılacak vakit bulamaz o zaman. Allah bize yeni kapılar açacak. Bilgimizi arttıracak, biz bildiklerimizi uyguladıkça daha çok şey bileceğiz. Bilmekten, öğrenmekten hiç sıkılmayacağız, dedi.

Aslında bunlar ablasının da bildiği şeylerdi, ama artık unutmuş gibiydi. Üstelik hatırlamak istemez gibi bir hâli vardı.

Sonunda oturup ablasına bir mektup yazdı, ama bir türlü ona veremedi. Ablasını kırmaktan ve onun kendisine "Ben bunları biliyorum, bana akıl öğretme." demesinden korkuyordu. Veremediği mektupta şunlar yazıyordu:

"Yaşadığımız acı ve üzüntülerin karşılıksız olduğunu sanmıyorum. Bunları gören biri vardır. O, bizim yaratıcımızdır. Bu dünyada olmasa öteki âlemde çektiğimiz sıkıntıların karşılığını verecektir. Yeter ki biz ona olan inancımızı kaybetmeyelim.

Zaten dünya dediğimiz yer tek mekân değil ki. Farklı bir âlemde hesap olmasaydı, vefat edenlerin toprak altında çürüyen fareden farkı kalmazdı. O zaman bütün çocuklar kesilen kurbanlara ağlardı. İnsanlar, aralarında adalet aramazlardı. Herkes bulduğu her şeyi biriktirir, saklardı. Dünya gün geçtikçe bir depoya dönerdi. Hâlbuki Sevgili Peygamberi-

miz, dünyayı yolculuğa çıkmış kimsenin gölgeleneceği bir dinlenme yeri, bir ağaç altı olarak görmemiş miydi? Bu kısa molada bunca telâşa ne gerek var? Sen güzel ellerinle o ağaç altında bir güzellik bırak. Senden sonra gelenler faydalansın. Sen öte âlemdeyken senin için dualar etsinler abla."

Abdülhay, yazdıklarını vermek yerine, ablasına günlüğündeki bir masalı okumaya karar verdi. Böylece onu kırmayacak ve öte âlem hakkında düşündürmeye çalışacaktı:

— Sana okumak istediğim bir masalım var ablacığım. Her sayfasına resim de çizdim. Dinle bakalım beğenecek misin, dedi.

"Zamanın birinde eline geçen paranın hemen hepsini saklayan bir adam varmış. Kazandığı parayı evinin içindeki küçük bir kuyuya atar, üstünü demir kapakla sıkıca kapatırmış. Gece olunca da bin bir zahmetle çıkarıp tek tek sayarmış. Onları saydıkça heyecanlanır, ter içinde kalırmış. Paralarını harcamamak için kimseye bir lokma yedirmez, asla sadaka vermezmiş. Gel zaman git zaman bu paraların öyle bir tutkunu olmuş ki onlardan başka hiçbir şey düşünemez duruma gelmiş. Geceleri uyuyamıyormuş. Uyuyabildiğinde ise parasının çalındığıyla, bir kuruşu bile kalmadığıyla ilgili tuhaf kâbuslar görüyormuş.

Kimseyle görüşmemeye, herkesten şüphelenmeye başlamış. Herkesin onun malında gözü var sanıyormuş. Artık iyice yaşlandığı için onu ölüm korkusu da sarmış. Altınlarının yağma edileceğini düşünerek büyük kaygıya kapılmış. Sonunda yaşadığı bu sıkıntılardan kurtulmak için kendisine bir mezar yaptırmış. Mezarın içine biriktirdiği bütün paraları yığmış. Altın, gümüş ne varsa doldurmuş. Ölünce bun-

ların üstüne gömülmeyi vasiyet etmiş. Başka türlü yapılmasını kesinlikle yasakladığını yazıp onaylattırmış.

Adam öldüğünde mezarı öylesine doluymuş ki onu gömecek yer bulamamışlar. Adamı iyice dolmuş olan mezarın üstüne yatırıp biraz toprak atıp gitmişler. Onlar gidince kurtlar kuşlar adamı yiyip bitirmiş. Mezarı da eşelemişler. Durumu öğrenen hırsızlar da gelip adamın bütün malını yağmalamışlar. Sonra da yabani hayvanlara yem olan adamın hâline gülmüşler. Adam hayatı boyunca bizim için biriktirmiş, demişler. Herhâlde paralarını öbür tarafa götüreceğini sanıyordu, diyerek alay etmişler.

Bu durumu gören bilgili ve akıllı bir kimse insanları toplayıp şöyle demiş:

"Ey ahali! İşte şu adamın hâlini gördünüz. Mezarınızı lüzumsuz şeylerle doldurmayın. Oraya cimriliklerinizi, isteklerinizi, kıskançlıklarınızı götürmeyin. Kendinize o mekânı daraltmayın. Yanınızda sizi orada rahat ettirecek, öbür dünyaya ait şeyler götürün. Paylaşın, sadaka verin, iyilik yapın. Bunlar sizi mezarınızda rahatlatır, genişletir. Büyük, geniş bahçelere çıkarır. Anlayana anlattım bunları."

O zamanda yaşayan insanlar bu masaldan öğüt almışlar.

Ne yazık ki ablası, Abdülhay'ın bu masalı okuyarak kendisine söylemek istediklerini anlayamamıştı.

— Niye hep böyle şeyler düşünüp duruyorsun. Bu çok abartılı bir masal, deyip başını çevirdi.

Ablasının durumuna çok üzülen Abdülhay, istemeyerek de olsa fakir çocuklara oyuncak yapmaya ara verdi. Çok çalıştı, uğraştı. Sonunda biriktirdiği parayla ablasına küçük bir televizyon aldı. Ablası sevinmişti, fakat o günden sonra bahçesine hiç bakmaz oldu. Otlar sarardı, dallar kurudu; o hiç umursamadı. Sanki bahçeden zehirli bir rüzgâr esip geçmişti. Hatta bir gün ablası ellerinin bozulduğunu söyleyerek tahta yontmayı da tamamen bıraktı.

— Abdülhay! Bu eve sehpa lâzım! Nereye sereceğim ben bu dantelleri, diye sordu. Bütün gün tembel tembel oturmaya, sonra da aklına gelen her şeyi istemeye başladı. Her gün yeni bir şeyler geliyordu aklına.

Abdülhay:

— Peki abla. Madem istiyorsun, ben sana kendi ellerimle tahtadan sehpalar yapacağım, dedi ve hemen çalışmaya koyuldu. Onun çok uğraşarak yaptığı güzelim sehpaları ablası pek basit buldu, beğenmedi.

Onların çok daha süslü ve gösterişli olmalarını istiyordu. Ayrıca sehpaları yerleştirince evin çok dar olduğundan da şikâyet etmeye başladı:

— Ne kadar dar bir ev bu! Şu çirkin sehpaları koyunca evin içinde dönecek yer kalmıyor. Bizim çok daha büyük bir eve taşınmamız gerekiyor, dedi.

Abdülhay bunun sonunun gelmeyeceğini anladı. Daha büyük bir ev, sonra bu ev için başka eşyalar, başka eşyalar için daha da büyük bir ev... Bütün bunlar için kapı kilidi, hırsız korkusu, param biter korkusu.

Abdülhay bunları düşünmekten ve gece gündüz demeden çalışmaktan yorgun düştü, hastalandı. Ateşler içinde yanmaya başladı. Yatağında gözlerini bile açamadan yattı. Abla sana ne oldu abla, diye sayıklamaya başladı. Kardeşinin bu durumunu gören ablası hata yaptığını anladı. Çok geçmeden eski mutlu günlerini özlemeye başladı. Bahçedeki sebzelerle uğraştıkları, tahta kaşık yaptıkları ve başkalarının yardımına koştukları günleri... Pişmanlık duydu. Niye kendimi bu kadar kötü hissediyorum acaba, diye düşündü. Sonra Allah'ın yardımıyla kalbinin sıkıntısını üstünden yavaş yavaş atmaya başladı. Kardeşinin kendisine yaptığı rahleyi tozlu dolap arkasından alıp hüzünle temizledi. Biraz Kur'an okudu. Okudukça içi rahatladı. Dar bulduğu ev ona sevimli görünmeye başladı. Sonra da kalkıp evde kendilerine gerekli olmayan her şeyi elden çıkardı. Gereksiz yere aldığı eşyaları verdikçe de rahatladı. O zaman fakirliğini de unuttu, sakatlığını da; yalnızlığını da unuttu, ana babasının yokluğunu da.

Abdülhay Eskisinden de Mutlu

Hasta yatağında bir an gözlerini açan Abdülhay, olan biteni gördü. Ablasına:

— Evimiz ne güzel olmuş ablacığım, dedi.

O kadar sevindi ki gözyaşları döktü, çok rahatladı, ateşi düştü. Gözlerini kapatıp dinlendirici bir uykuya daldı. Rüyasında, canlanmış bir tahta atla ovalarda koştuğunu gördü. Tahta kılıç elinde, rüzgârda saçlarını savurarak o dağın tepesinden bu dağın tepesine uçtu. Yeryüzünde ne kadar kötü, ne kadar zalim varsa hepsi onun tahta kılıcını görünce korkuyla titredi. Ellerindeki fazla altını, eşyayı, yiyeceği koşup paylaştılar birbirleriyle. O sırada kötü iş yapanlar, onun tahta atının rüzgârıyla savruldular yerlerinden:

— Biz ne yaptık, biz ne yaptık, diye birbirlerine sordular endişeyle.

Abdülhay, atıyla dolaştığı yerlerde sıkıntıyla da savaştı. Yerle bir etti sıkıntıyı, tuzla buz etti. Sıkıntı dağılıp gitti uzaya. Artık sıkılmayan insanlar dünyanın geçiciliğini anlayıp asıl âlemi daha çok düşünür oldular.

Abdülhay ülkesine geri dönerken yol boyunca levhalar dikti yol kenarlarına, dere boylarına, dağ yamaçlarına, ağaç gölgelerine. Her levhanın üstünde "Dur, Önce Düşün" yazıyordu.

Abdülhay uyanınca yaşadıkları üzüntünün kaynağının, ablasına da bulaşan sıkıntı hastalığı olduğunu düşündü. Bu hastalıkla mücadele edince insanlar, ölümü bir bitiş, dünyayı yaşanacak tek yer olarak görmekten kurtulacaklardı. İnsanlar, sonu gelmeyen mutlulukların başladığı âlem için hazırlıklar yapacaklardı. Çok heyecanlandı. Bu rüyayı ve düşüncelerini ablasına da anlattı:

— Abla, ben artık kendimi çok güçlü hissediyorum, biliyor musun? Ayrıca şu hayatta zamanımız bu kadar kısayken hep bir şeylerden şikâyetçi olmak da hiç doğru değil, dedi.

Ablası:

— Sıkılacak zamanımız yok ki. Birlikte hep faydalı işler yapalım artık seninle.

Abdülhay:

— Dinlenmek istediğimizde Sevgili Peygamberimizin yaptığı gibi farklı bir iş yaparak dinlenmeye çalışalım, olur mu, dedi.

Ablası:

— Tamam. Sıkıldığımız zaman sıkılmadığımız başka bir işe koyuluruz, dedi.

Artık uykularını bile boş geçirmiyorlardı. Uykunun en iyisi iyi dinlendireni ve güzel rüya-

lı olanıdır. Onların uykuları da çok huzurlu ve hafif geçiyordu. Su kenarındaki kuğu güzelliğiyle uyuyor, pek zinde uyanıyorlardı.

Abdülhay, biraz daha büyüyünce gerçek bir at satın alıp dünyayı dolaşmaya karar verdi. İnsanlarla konuşup onlara bildiklerini anlatacaktı.

Annesinin günlüğünden ezberlediği dizeleri her yerde okumaya başladı:

Kayıp gidiverir elinden hayatın haritası.
Dikenli gül bahçeleri, dereler, tepeler, çöller, vahalar,
Esen rüzgârın durmasıyla unutulmuş bir hayal olur gider.
O zaman beklersin, gerçek hayatın gerçek kapısı önünde.
Artık diğer bütün kapılar yalan, bütün kapılar yerle bir.
Orada belki altın sarısı tarla
Biçilmeye hazır olgun başaklar
Bekler seni mor dağın koynunda
Bulutların gölgesi
İnci köşkler mercan saraylar
Altın ve gümüşten eşyalar
İpekten elbiseler
Kuş tüyünden döşekler
Süt kevseri
Gül kokusu
Kelebek örtüsü
Hayal ötesi kusursuz bir mekân

Abdülhay'ın ablası, bunları dinlediği bir gün çok hüzünlendi. Oturup annesinin daha önce pek önemsemediği günlüğünü tekrar okumaya başladı. Günlüğün ilk sayfasında şöyle bir hatıra yazısı vardı:

"Gökkuşağından kayıp, bilmediğim bir diyara indim rüyamda. Yağmur bulutları, saydam saçlara benzeyen şeffaf su örgülerini ormanların, çayırların üstüne çözüyorlardı sanki. Yağan yağmur, değdiği toprakta rengârenk çiçekler açtırıyordu. Işıklı damlalar yumuşak bakışlı koçların, heybetli develerin, güçlü sığırların yüzünü yıkıyordu. Koçların boynuzları camdan yapılmış gibiydi. Develer kulaklarını dikmiş, uzaklardan gelecek bir sesi bekliyorlardı. Sığırlar ise neşeli bir sabırsızlıkla toprağı eşeliyorlardı.

Ben onları heyecanla izlerken birden hepsi, komutanlarına uyan birer asker gibi sıraya girdiler. Sıralarını hiç bozmadan uygun adımlarla yemyeşil bir bayırdan aşağı doğru süratle inmeye başladılar.

Uyandığımda pencere camında parlayan damlaları gördüm. Aynı gökkuşağı kaydırağını görme umuduyla burnumu cama yapıştırdım. Esen sert rüzgâr kiraz ağacının dallarını sallıyordu. Bulutlar çok yüksekte ve asık suratlıydı. Hepsi rüyaymış diye iç geçirirken birden bahçemizdeki o yumuşak bakışlı koçu gördüm. Babamın dün akşam kurban etmekten bahsettiği hayvan bu olmalı, diye düşündüm. Onu kestikleri sırada babamın yanında olmak istemiyordum. Koşup yatağımın üstüne yüzükoyun yattım, yorganıma sarındım, biraz ağladım. Annem gelip beni kaldırmaya çalıştı:

— Haydi kızım. Bugün bayram. Bak kurban kesiyoruz. Kalk artık, diye seslenince ben yorganıma daha çok yapıştım. Annem kızarmış gözlerime ve ısınmış alnıma bakarak hasta olduğumu zannetti. Koşup bir bardak ıhlamur getirdi bana. Ben de yorgun yorgun içtim onu. Sonra başımı yastığıma gömdüm. Bir süre sonra dışarıdaki ayak patırtıları uzaklaş-

maya başladı. Onların yerine bahçedeki koç, güleç bir yüzle yaklaştı bana. Elimi sevgiyle yaladı. Sonra bir sıçrayışta aynanın içine zıpladı. Hayret! Kırılmadı ayna. Nasıl bir aynaydı bu. İçinde odam değil, geniş ovaları dolduran çok büyük bir kalabalık vardı. Burası herkesin birbirini ezdiği korkulu bir yerdi.

Koçumuz bu büyük kalabalığın içine daldı ve birini sırtına almış olarak çıktı. Güçlü bir at gibi koşup ince uzun, tehlikeli bir köprüden kendinden emin bir tavırla geçirdi.

Dikkatle bakınca o şanslı adamın babam olduğunu ve bana el salladığını gördüm:

— Gördün mü Ayşegül! Kestiğimiz koç beni güvenliğe çıkardı. Çünkü onun etiyle doyan fakirler bana çok dua ettiler, diye sesleniyordu."

Abdülhay'ın ablası, annesinin gördüğü rüyayı pek beğenmişti. O günden sonra, o da günlük tutmaya başladı. Bu günlüğe ilk yazdığı şey, evlerinin penceresinden gördüğü yaşlı kestane ağacına yazılmış bir şiirdi:

Köşedeki Yaşlı Ağaca Şiir

Köşedeki yaşlı ağaç
Bekledin bekledin
Bahar geldi
Zaten beklemiştin geçen baharı da
Baktın sonra kış geldi
Yine öyle olacak
Köşedeki yaşlı ağaç
Ben seni bildim bileli
Beklersin aynı köşeyi
Yolun tozu, araba egzozu
Hâlin üzüyor beni
Uğraşma artık yaprak telaşıyla
Bekleme aynı yeri
İndir dallarını sarkıt
Bırak yere yüklerini
Köklerden damar damar
Yol yol dön toprağına geri
Köşedeki yaşlı ağaç yerine
Yeraltı ağacı ol
Yerin altından ak yeraltı nehri gibi
Cennetin nehri gibi
Gizli bir gezgin gibi
Köklerin Evliya Çelebi
Yeter mevsimlerden çektiğin

Hem Bu Dünya Hem Öbür Dünya İçin

Abdülhay ve ablasının yaptığı iyilikler zamanla bütün mahallede duyuldu. Herkes:

— Neler yapıyorsunuz bakalım siz böyle? Aferin! Sizi sevmeyen yok. Hem de pek küçükmüşsünüz, gibi sözler ediyorlardı.

Ama onlar buna hiç önem vermediler. Çünkü iyiliklerin karşılığını tam olarak öte dünyada alacaklarını biliyorlardı. İki kardeş günlük yazmaya ve tahta kaşıklar yapmaya devam etti. Onların yonttuğu kaşıkların ünü her yerde duyuldu. Ülkenin dört bir yanından kaşık almaya gelenler oldu:

— Mahallenizde tahta kaşık yapan iki kardeş varmış. Onların yaptığı kaşıklarla yenen yemeğin tadı çok güzel olurmuş. Hem de o kaşıklarla insanın karnı daha kolay doyarmış diyorlar. Nerededir bunlar, diye sordular. Ağzının tadı kalmayan bazı kimseler de gelip bu kaşıklardan düzineyle satın aldı.

İki kardeş böylece daha çok yardım etti insanlara. Bu, onları dünyanın en mutlu insanları yaptı. Güldükçe yüzlerinde güller açılır oldu.

Abdülhay, büyüyünce hayaline çok yakın işler gerçekleştirdi. Dünyanın pek çok yerini gezdi. Böylece hem bilgi ve görgü kazandı, hem de insanlara ahireti hatırlatan konuşmalar yaptı. Birçok insanı yanlış yoldan doğru yola davet etti. Bu gezilerinden birinde tanıştığı iyiliksever bir doktor, ablasına Allah rızası için bir bacak taktı. Böylece zaman zaman ablası da onun gezilerine katıldı.

Yaptıkları dünya seyahatleri Abdülhay'a pek çok şey öğretti. Kimi zaman bir balıkçıyla okyanusa açıldı ve denizcilik öğrendi. Kimi zaman bir uçak veya helikopter yolculuğuna katıldı. Gördüklerini sürekli not etti. Öğrenmenin sonu olmadığını gördü. Ölene kadar sürekli yeni diller öğrendi, yeni insanlarla tanıştı. Öğrendiği her şeyi tanıştığı insanlarla paylaştı. Bildiklerini onların da bilmesi için uğraştı. Böylece iki günü birbirine benzemeyen, yeni günü daha güzel olan bir hayat yaşamaya başladı.

Ablası da yaşadığı sıkıntıları, saygıyla okuduğu Kur'an ile silip attı. Onunla ağlayıp onunla güldü. Katılaşan kalbini onunla yumuşattı.

Abdülhay ve ablası, bu dünyadan ayrılıp ahirete göçtüklerinde geride bıraktıkları günlükler, yıllarca elden ele dolaştı. Yazarlar, bu yazılardan ilham aldılar. Yazılanları okuyan insanların hayatla ilgili korkuları azaldı, hepsi de:

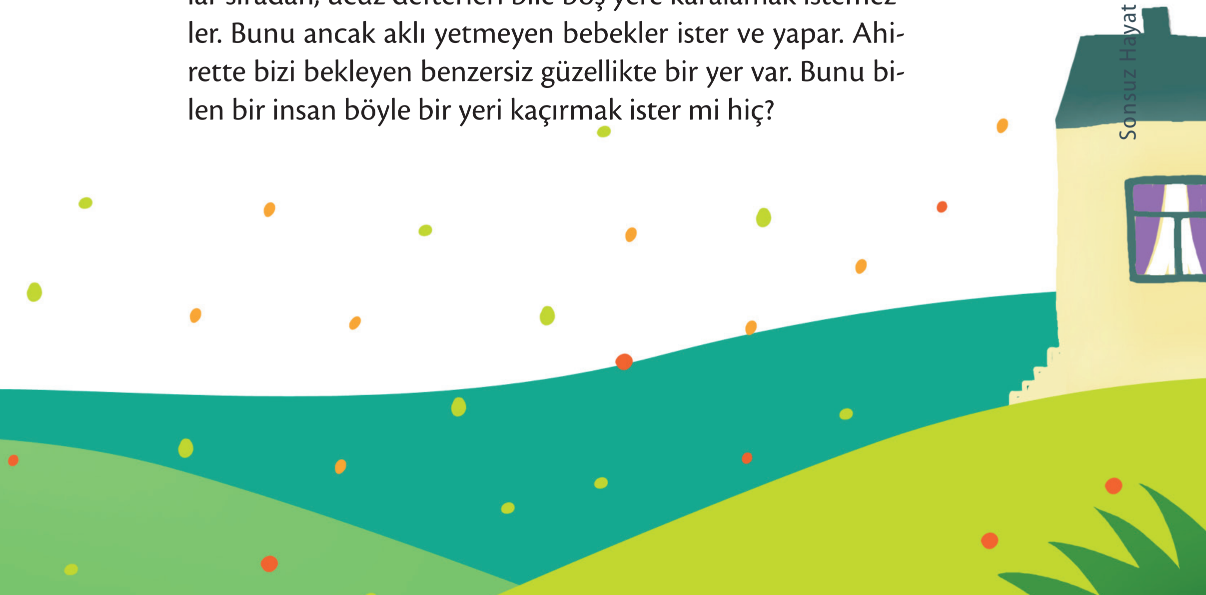
— İyi ki ahiret var ve iyi ki orada hesap var, dediler.

Ahiretin varlığını sık sık düşünmek insanların kendilerini düzeltmelerini de sağladı. Böylece Abdülhay ve ablası büyük sevap kazandılar.

Ancak Abdülhay ile ablasının ardından insanlar kendilerini uyaranları sık sık unuttular. Bir süre sonra da sanki dünya yaşanacak tek yermiş gibi davranmaya başladılar. Onları uyaran biri olsa da burun kıvırdılar, arkalarını dönüp gittiler. Böyledir, insan bazen kendisine en faydalı bir şeyi önemsemez. Boş işlere dalar. Fakat sonunda mutlaka pişmanlık içinde kalır.

Hâlbuki Abdülhay'ın büyük bir caminin avlusunda çocuklara söylediği şu sözler duvarlarda çınlıyor hâlâ:

— Şu dünyada kimse ne zaman öleceğini bilemez. Ölmek ise yaptıklarınızın yazıldığı hesap defterinin kapanması demektir. Her an kapanabilecek bir defteri güzel şeylerle doldurmak yerine karalamak ister mi hiç insan? Hâlbuki insanlar sıradan, ucuz defterleri bile boş yere karalamak istemezler. Bunu ancak aklı yetmeyen bebekler ister ve yapar. Ahirette bizi bekleyen benzersiz güzellikte bir yer var. Bunu bilen bir insan böyle bir yeri kaçırmak ister mi hiç?

O zaman küçük çocuklardan biri Abdülhay'a:

— Cennet nasıl bir yer, biraz anlatsanıza, demişti.

Abdülhay hemen anlatmaya başlamıştı:

— Orada akla gelmedik bin bir renk ve koku var. Orası, kelimelere sığmaz genişlikte ve güzelliktedir. Orada ne bir çaba, ne bir zorluk, ne bir hayal kırıklığı, ne bir yorgunluk var. Ter dökülen yer burası, serinlediğimiz yer orası. Hem de öyle bir serinleme ki tarifi imkânsız. Ağustos öğleninde asfalt üstünde beklerken size sunulan buzlu bir meyve suyundan daha sevimli.

Başka bir çocuk merakla sormuştu Abdülhay'a:

— Her istediğimiz şey var mı orada?

— Orada istenip de gerçekleşemeyecek hiçbir güzellik yok. Dünyada isteyip de karşılaşamadığınız, çok uğraşıp da elde edemediğiniz her şey emrinize sunulmuş. Size orada çok sevgili bir dost, bol çiçek, kuş, ağaç, deniz, pınar, nehir, meyve ve daha neler neler verilecek. Sizi kollarına alıp yükselten, bulutların üstüne çıkaran güçlü yardımcılar da var mıdır acaba? İstediğinizi hayal edin. Hepsi de mümkün cennette, demişti.

Abdülhay güzel anlatmıştı aslında. Ancak cenneti anlatmak için kelimelerin anlatım alanı pek dardır.

Çocuklar büyüklerden daha iyi hayal edebilir cenneti. Çünkü akıl sayfaları karalanmamış, lüzumsuz sözlerle doldurulmamıştır. Onlar daha iyi tanırlar sonsuz âlemi.

İşte bu yüzden Abdülhay ve ablasının da iyilik yapmaları daha kolay oldu. Onlar, büyüseler de değişmedi. Ayrıca

ödüllerini er geç alacaklarına emindiler. Onların en çok umdukları ve istedikleri büyük ödül neydi biliyor musunuz? Allah'ın onları sevmesi. Zaten onun sevmesi her şeyin en güzeli ve en büyüğüdür bir insan için.

Başınıza kötü bir iş gelse bu size kocaman bir ödül olarak geri döner. O zorluğa sabretme gücü de size verilir. Sonra bitmez zannettiğiniz zorluklar hep geride kalır. Geriye dönüp baktığınızda acılara, güçlüklere nasıl korkusuz bir yiğit gibi göğüs gerdiğinizi görüp şaşırırsınız. İşte bu gücü Allah size hediye etmiştir.

Abdülhay'ın ablası da kardeşi gibi çocuklarla sohbet etmeyi severdi. Bir gün ona bir çocuk:

— Ben annemi, öğretmenimi, arkadaşım Hatice'yi seviyorum. Babamın anlattıklarından sonra Peygamber Efendimizi de çok seviyorum, ama Allah sevgisi nasıl olur bilmiyorum, demişti. Ablası küçük çocuğun saçlarını sevgiyle okşayarak anlattı:

— Onun sevgisinden daha büyük ne olabilir? Aklınıza gelebilecek, sevdiğiniz her güzel şeye o, güzelliğinden verdi. Bütün güçlülere o, gücünden verdi. Yoksa evrende ne bir güzel, ne bir güçlü olabilirdi.

Kelebeklerin, gökkuşağının rengini, kar tanelerinin ve parmak izlerimizin sonsuz şeklini o seçti. Bu güzelliklerle bize cennet hakkında ipuçları da verdi. O yüzden insanlar kendilerini tabiatla iç içeyken daha mutlu hissederler, öyle değil mi? Toprağa yatıp göğe baktığınızda bu yüzden daha özgür hissedersiniz kendinizi. Ruhunuzun asla yok olmayacağını, onun sonsuz bir ömrü olduğunu daha iyi anlarsınız.

Çocuklardan biri merakla sordu:

— Sonsuzluk nasıl bir şey abla?

— Göğün ötesinde çok uzaklarda, dolunayın da ardında ne var arkadaşlar? Ya onun ardında? Hiç sonu gelmez bunu düşünmenin. İşte bu sonsuz âlemi yaratan Allah, sizi de yarattı. Unutmayın sonsuzluğunuzu. Herkes, ama herkes öldüğü zaman, daha iyi anlayacaksınız sonsuzluğu. İnsan her şeyi bu dünyada çok iyi anlayamaz. Oraya gittiğinizde şaşırmayın sakın. "Ben bize hazırlanmış bu âlemi biliyordum. Ancak bu kadar geniş ve güzel olduğunu bilmiyordum." deyin olur mu?

Çocuklar pırıl pırıl gözleriyle gülümsemişlerdi ona.

Her çocuk başkalarına, varlığını küçük kalbinde hissettiği cennetten bahsetmelidir aslında. Özellikle büyüklerine. Hepsi birer gönüllü olarak evrene dağılıp anlatsalar keşke.

Size burada on iki yaşında bir çocuğun gördüğü cennet rüyasını anlatacağım. Herkesin cennet rüyası ayrıdır. Arkadaşlar, siz de rüyanızda cenneti görürseniz, yazın günlüğünüze:

“Anneciğim rüyamda upuzun beyaz bir yol gördüm. Yola çıplak ayağımla bastım. Yumuşacık parlak bir kumdu. Bana hoş geldin dediler, sevgiyle sarıldılar. Uzaklarda açık mavi bir deniz vardı. Oraya gitmek istedim. Beraber yürüdük. Yolda boyum kadar ağaçlar vardı. Uzanıp onlardan renkli çiçekler kopardım. Çiçekler elimde çeşit çeşit meyve oldu. Arkadaşlarım çok iyi idi. Benim için canlarını verebilecek gibi duruyorlardı. Ancak orada hiç kimsenin can korkusu yoktu. Her yer, her şey güvenliydi.

Suların akışını görseydin anne. Gökyüzü sevinç içindeydi, dolunay semazen gibi dönüyordu. Işığı dört yana yayılıyordu, içimize kadar işliyordu. Doğruluktan ayrılmayanların başına altın taçlar takılmıştı. Bir rüzgâr dalgası susuz yer bırakmıyordu; her yerde türlü yeşillikler, mor kadife çiçekler açıyordu. Gül bahçelerinde, kevserin başında Peygamber Efendimiz müminleri bekliyordu. Ne var ki ben oraya ulaşamadan uyandım. Tekrar gitmek istiyorum anne. Senin de gelmeni isterim oraya.”

Abdülhay, bugün yaşamıyor, biliyorsunuz. O, çoktan bu dünyadan göçtü, gitti. Şimdi onun yaptığı iyiliklerin yazıldığı defter kapandı. Fakat pek dolu, pek kalın bir defter oldu bu.

Kahramanımız öyle güzel bir hayat yaşadı ki onların arkasından dua edenlerin ardı arkası kesilmedi. Abdülhay, toprağın altında beklediği yerde pek huzurlu olsa gerek. Çünkü bize verilmiş bir müjde var. Allah, kimilerinin mezarını öylesine genişletecek ki o yer ona cennet

bahçesi gibi gelecek. Böylece o yerin ovalarında beyaz atlara binerek dolaşanların, beklerken hiç canı sıkılmayacak inşallah.

Okullar, camiler, çeşmeler, köprüler, hastaneler yaptıranların, hayırlı evlât yetiştirenlerin defteri ise hiç kapanmayacak. O köprülerden geçen, o çeşmelerden su içen oldukça deftere güzel cümleler yazılacak. En güzeli de hayırlı evlât olmak arkadaşlar. Siz iyi çocuklar olun ki ana babanızın hayır defteri de hiç kapanmasın.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

ALLAH ŞÖYLE DİYECEK: "BUGÜN, DOĞRULARA, DOĞRULUKLARININ YARAR SAĞLAYACAĞI GÜNDÜR." ONLARA İÇİNDEN IRMAKLAR AKAN, İÇİNDE EBEDİ KALACAKLARI CENNETLER VARDIR. ALLAH ONLARDAN RAZI OLMUŞ, ONLAR DA ALLAH'DAN RAZI OLMUŞLARDIR. İŞTE BU BÜYÜK BAŞARIDIR.
(MAİDE SURESİ, 119. AYET)

Geri Dönülmez Kapı

Abdülhay'ın geçtiği ve hepimizin günü gelince geçeceğimiz o kapı, sıradan bir kapı değil arkadaşlar. Bu kapı geri dönülmez kapıdır. Bu kapı, sonsuzluğa açılan kapıdır. Zamanı gelince her çağrılan gider ve yalnız ona açılır bu kapı. Orada hiç kimseye haksızlık yapılmadığı gibi her şeyin karşılığı fazlaca verilir. Adalet kapısıdır o, gerçek hayata geçiş kapısıdır.

Sevdiğiniz bazı büyükleriniz de geçmiştir o kapıdan belki. Peygamber Efendimizin de geçtiği kapıdan!.. Her canlının geçeceği kapıdan!.. Vücudumuzu bırakıp ruhumuzla özgür bir kuş gibi uçacağımız kapıdan...

Orada gözler gördüklerini, kulaklar duyduklarını itiraf eder. İyi işler yapanlara ne mutlu. Onlara hiç korku yok. Hatta onlar kapıların bir an önce aralanmasını bile isteyebilirler.

Abdülhay da orta yaşlı bir adam iken, sözünü ettiğimiz bu kapıyı anlatmak için şu şiiri yazmıştı:

Açıl susam açıl
Dökülsün tüm kapılardan keder
Dönsün paslı kilitlerde
Yakut anahtar
Aralansın kalbin perdeleri

Açıl susam
Ey güvercin kanatlı kapı
Tokmağı kayıp, mühürlü kapı
Ey nice yorgun dervişin çaldığı

Açıl susam açıl
Nazlı bir yelken gibi deryaya eğil
Gül oymalı sedef kakmalı kapı
Başında yeni doğmuş bir hilâl taşıyan
Ey alnı yücelerde dağ parçası
Ey başı göklerde kale
Ey kapıların sultanı

Kapılar vardır odalardan odaya açılır. Kapılar vardır sokaklara, caddelere... Bir kapı da vardır ki hepsinden farklı olarak artık geri dönülmeyen bir noktadan, sonsuzluk yurduna açılır. Kimi insanlar bu dünya ötesine açılan kapının, bir hiçliğe, bir boşluğa açıldığını, kimi insanlar da o kapının hiç olmadığını zannederler.

Bu yüzden işte kimisi başı dimdik girecek öbür dünyaya, kimisi boynu bükük.

— Size hakikat anlatılmamış mıydı, dendiğinde:

— Evet, anlatıldı, ama biz inanmadık. Dünya bizi çok oyaladı, diyecekler.

Onlara şimdiden:

— Bir düşünseniz, bir günün bile gecesi vardır. Günün ilerleyip geceye varması gibi dünyanın ömrü de eninde sonunda bir karanlığa, bir sona erişecek. Dünyanın karanlığının ardında da ahiretin ışıkları bir güneş gibi doğup parlayacak. Bir günü örnek almak bile böyle bir ipucu veriyor bize, desek işe yarar mı?

İnsanlara uzatılan kurtuluş ipini göremeyen, bu ipin ucundan tutunamayanlara ne yazık. Fakat ipi sıkı sıkı kavrayıp başkalarını da yanına çekmeye çalışanlara ne mutlu. Abdülhay, işte böyle bir çocuktu. Çocuklara

özgü temizliğini, saflığını hiç kaybetmeyen bir yetişkin oldu. Bu gün mezarında güller açıyor, bülbüller her seher şakıyor neşeyle.

Siz de onun gibi, hatta ondan daha da iyi bir insan olabilirsiniz. Fazla büyümenize gerek yok. Şimdiden başlayın iyilik biriktirmeye. Kendinizi küçümsemeyin sakın. Boyunuz küçük, ama yapabilecekleriniz çok büyük sizin. Çivi de küçüktür, fakat ne önemli bir işe yarar. Belki duymuşsunuzdur. Küçük şeylerin daha önemli olduğunu anlatan güzel bir kitapta, güzel bir masal var:

"Zamanın birinde bir büyük gemide küçücük bir çivi varmış. Bu küçük çivi birden yerinden oynamaya başlamış. Zaten durduğu yerde pek sıkıldığından yerinden çıkıp kurtulmak istemiş. O sırada durumu fark eden kalas:

— Aman kardeş, sen çıkarsan ben de yerimden oynarım. Yapma, yerinde dur, diye seslenmiş. Ona komşu olan diğer kalaslar da:

— Neler oluyor, gevşemeyin, hepimiz dağılacağız, diye bağrışmışlar.

Kalasların sesini duyan bütün civatalar, kalın ipler, çelikten perçinler yerlerinde titremişler ve gevşemeye başlamışlar. Gemi sarsılmaya başlamış. Gemideki sarsıntı kaptanı korkutmuş. Tayfalar bir o yana, bir bu yana koşuşturmuşlar. Durumu gören küçük çivi mutlaka yerinde kalması

gerektiğini anlamış. Ben olmazsam gemi yürümeyecek. Bütün erzak batacak, insanlar ölecek. Onları korumalıyım, demiş ve yerinde kalmış. Ne kadar önemli olduğunu anlayıp kendisiyle gururlanmış. Artık ona kimse, küçücük bir çivi, önemsiz bir çivi deyip geçemeyecekmiş!"

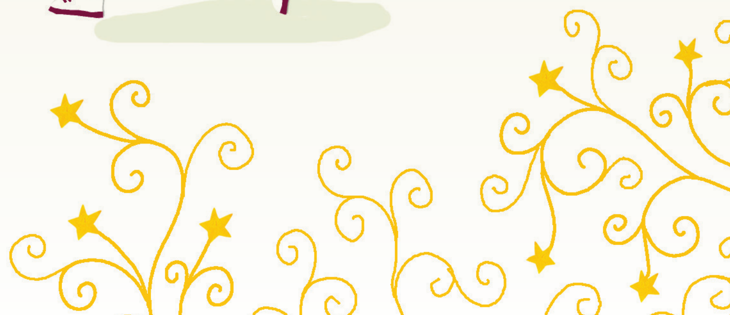
İşte böyle arkadaşlar. Unutmayın sakın bu masalı. Siz küçüksünüz, ama çok işler görebilirsiniz. Bir kere bu kitabı okuyup anlayabilmeniz sizin için çok büyük bir şey.

Abdülhay'ı da unutmayın çocuklar. Doğruluktan, iyilikten, duadan ayrılmayan, size mutlaka biraz benzeyen o güzel çocuğu. Allah'ın sevmeyeceğini hissettiğiniz her şeyden uzak durun. Durgun, derin bir dağ gölü gibi temiz kalbinizi kirletmeyin sakın.

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

...ALLAH'IN SANA İYİLİK YAPTIĞI GİBİ, SEN DE İYİLİK YAP..
(KASAS SURESİ, 77 AYET)

Bu diziden yayınlanmış diğer kitaplar...

